

COL·LECCIÓ NACIONAL D'ART CONTEMPORANI

(Adquisicions 2024 – Pla Integral de les Arts Visuals)

PROPOSTA DE LA COMISSIÓ PER A L'ADQUISICIÓ
I LA PATRIMONIALITZACIÓ DE L'ART CONTEMPORANI

(ABRIL 2024)

IGNASI ABALLÍ

Barcelona, 1958

És llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, ciutat on viu i treballa. Ha sigut professor de l'Escola Massana de Barcelona entre els anys 1991 i 2007.

Interessat pels límits de la representació i de la percepció, sovint treballa amb un llenguatge minimalista i practica la intervenció mínima o la modificació quasi imperceptible, tant en superfícies de color com en la incorporació d'elements quotidians com la pols o la llum. Com ell mateix apunta: «*fer més amb menys*». Si bé en molts casos l'artista desapareix com a subjecte i deixa que l'acumulació de la pols o l'acció corrosiva del sòl sobre els materials construeixi l'obra, en altres hi és present col·leccionant, inventariant i disposant meticulosament informacions i dades de la premsa, plantejades sovint com llistes o binomis conceptuals, i d'altres com un homenatge a l'anonimat.

Va representar Espanya a la 59a Biennial de Venècia (2022). També ha participat a la Biennial de Cuenca (Equador, 2016), a la Guangzhou Triennial (Xina, 2012), la 52a Biennale di Venezia (Itàlia, 2007), la 11ª Biennial de Sharjah (Emirats Àrabs, 2007) i a la Biennial de Sidney (Austràlia, 1998). L'any 2015 va rebre el prestigiós premi Joan Miró i, coincidint amb aquest fet, va presentar l'exposició *Seqüència Infinita* a la Fundació Joan Miró (2016). L'any 2015/16 el Museu Reina Sofía de Madrid li va dedicar una àmplia exposició.

Actualment, treballa amb les galeries Elba Benítez de Madrid, Palmadotze de Santa Margarida i els Monjos, Vera Cortês de Lisboa, Martine Aboucaya de Paris, Meessen de Clercq de Brussel·les, Proyecto Paralelo de Ciutat de Mèxic, Nordenhake de Berlin, Estocolm i Ciutat de Mèxic i nächst St. Stephan Rosemarie Schwarzwälder de Viena.

Títol: **SÈRIE MAPAMUNDI 2011**

Any: 2012

Tècnica: Collage paper de diari sobre paper

114 peces de 32 x 23 cm

S'adquireix a la Galeria Palmadotze

Dipositari: pendent d'adjudicar el dipòsit

Preu: 60.000,00 € + 12.600,00 € (21% IVA) = 72.600,00 €

Mapamundis consta d'un grup de sis obres independents que recullen a manera de collage tots els noms dels països citats en un diari (El País) durant un any, des de l'1 de gener fins al 31 de desembre, ordenats alfabèticament. El primer Mapamundi es va fer l'any 2010, amb els noms dels països citats al llarg de l'any 2009. El darrer és de l'any 2015, i conté tots els noms dels països citats durant tot l'any 2014. En aquestes obres, Aballí recull els noms de tots els països apareguts en el diari entre els anys 2009 i 2014, ambdós inclosos.

Es tracta de mapes del món mediàtics, ja que el mapa que en resulta té poc a veure amb els mapes geogràfics o polítics. Hi ha països molt grans en dimensió que hi apareixen molt poc (Canadà, Austràlia) i països més petits que hi surten molt (Síria, Israel, Iraq). Alguns hi apareixen molt un any concret, a causa d'una guerra o una catàstrofe natural, i desapareixen l'any següent. Altres, en canvi, sempre hi estan molt presents (Estats Units, la Xina o Rússia). Alguns, pocs, no hi apareixen mai.

És interessant veure l'evolució i els canvis que es produeixen en els sis mapes per percebre l'evolució mediàtica del planeta, i com això es fa visible en un mitjà de comunicació com és un diari.

ROSA AGENJO

Barcelona, 1955

D'arrels catalanes i alsacianes, neix al barri de Gràcia de Barcelona. És una artista multidisciplinària: pintora, ceramista, muralista i escultora. Es va doctorar en Belles Arts per la Universitat de Barcelona l'any 1987. Així mateix, ha estat professora titular del Departament de Pintura a la Facultat de Belles Arts a la Universitat de Barcelona entre 1981 i 2020. També ha exercit de professora convidada a la Universitat Skidmore College a Nova York el 1984 i el 2002.

Va estudiar Belles Arts on es va doctorar com investigadora a la Facultat de Belles Arts l'any 1987 amb la tesi "Pintora Ángeles Santos y su obra anterior a la Guerra Civil Española. Catalogación y estudio" que va recuperar l'obra d'aquesta pintora oblidada. Des del 1981, treballa a la Universitat de Barcelona impartint les assignatures de tècnica de dibuix i història.

Des dels seus inicis, a la Galeria Dau al Set, amb una pintura salvatge i rebel als anys vuitanta, més tard evoluciona cap a l'abstracció lírica, el simbolisme, el retrat i el paisatge. Pinta el passat i present històric de Catalunya, prop de la naturalesa i el mar. La seva temàtica s'enfoca en el feminisme i ecologisme, així com en la representació de les dones gitanes catalanes. El domini del color i del gest pictòric caracteritzen la seva obra.

Ha exposat a Nova York, Beverly Hills, Ginebra, Copenhaguen, França, Madrid, Saragossa, Mallorca, Girona, Barcelona, País Basc.

Destaquen també les seves exposicions a Barcelona: a la Galeria 3 Punts el 1997, a la galeria Àmbit el 1999 i el 2003. A Sant Cugat del Vallès a la galeria Canals el 2002. També a les galeries Art Centre de Barcelona i Andorra, el 2001 i 2003 respectivament. A l'Espai Cultural Pere Pruna de Barcelona el 2003. A la galeria Felisa Navarro de Vitòria, el 2004. Al Museu del Càntir d'Argenton el 2004. A l'Ajuntament de Carquefou, França, el 2007. A l'Ajuntament de Mollet el 2008. A la galeria Punt d'Art de Girona el 2008. A Can Manyé d'Allella el 2009. A la Sala Parés de Barcelona, el 2014. Al Museu de l'Estampació de Premià de Mar el 2020. I A la galeria Soho House de Barcelona el 2022.

Títol: **LA VIDA ÉS UN DIABOLO**

Any: 1986

Tècnica: Oli sobre llenç

195 x 160 cm

S'adquireix a l'artista

Dipositari: pendent d'adjudicar el dipòsit

Preu: 9.000,00 € + 900,00 € (10% IVA) = 9.900,00 €

La vida és un diàbolo, de Rosa Ajenjo, és una obra de gran format. Està pintada sobre un fons de color blanc. Algunes parts estan pintades amb espàtula.

Al centre de la pintura apareix una figura femenina sobre fons blanc, amb els braços oberts i els pits en forma d'esferes geomètriques. Un ocell marró travessa el seu rostre. La textura de la figura representa una xarxa de fractals. Davant la figura principal, un nen petit juga amb un diàbolo, tot sostenint els extrems de la corda amb les dues mans. Això simbolitza la característica pendular de la vida, donant idea de la inestabilitat, com assenyalava el títol de l'obra.

Es tracta d'una pintura que és punt d'inflexió en l'obra de Rosa Ajenjo, artista destacada de la seva generació. Amb aquesta obra, significativa de la seva producció, que representa una dona empoderada que camina amb pas decidit, Ajenjo aporta frescor, valentia, rotunditat i novetat pictòrica en el context de l'art i la nova figuració de finals dels vuitanta. En aquesta època, radicalitza el seu posicionament feminista, amb el qual vol denunciar els masclismes imperants, tot ridiculitzant alguns arquetips masculins tradicionals que calia (i cal encara) superar. És per això que es proposa la seva adquisició per a la Col·lecció Nacional d'Art Contemporani.

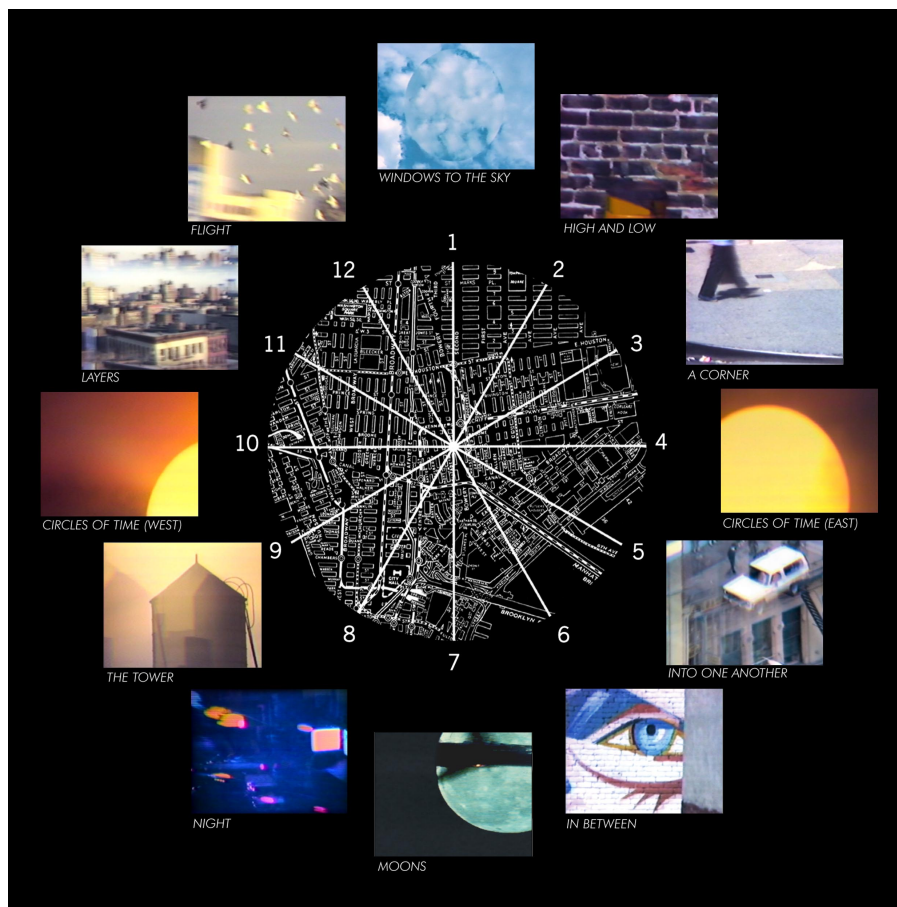
EUGÈNIA BALCELLS

Barcelona, 1943

Eugènia Balcells neix a Barcelona on es diploma en Arquitectura Tècnica. Filla i néta d'arquitectes i inventors, el contacte quotidià amb tot tipus d'enginyers relacionats amb la visió i les matemàtiques la inicia en l'aprenentatge del fràgil equilibri entre l'intangible i el material, entre l'il·lusori i l'exacte. Es trasllada a Nova York l'any 1968 i completa la seva formació a la Universitat de Iowa, on obté el 1971 el Màster en Art. Fins a l'any 1979 viu entre Barcelona i Nova York, any en què fixa la seva residència als Estats Units. A partir de l'any 1988 torna a residir alternativament a ambdues ciutats.

Artista visual pionera en l'ús de les tecnologies en l'art, està considerada com una de les figures abanderades del cinema experimental i l'art audiovisual. Eugènia Balcells va iniciar la seva carrera artística als anys setanta entre Nova York i Barcelona en el context de l'art conceptual. Ha desenvolupat la seva obra mitjançant vídeos, films, instal·lacions, performances i murals que ha exposat a festivals i museus de tot el món com el Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA), el Museu del Barri de Nova York i el Centre Cultural Banc do Brasil a Rio de Janeiro, entre molts altres.

Entre la seva extensa carrera artística destaquen la instal·lació pública *Jardí de Llum* (2003), que marca l'inici de la reflexió explícita sobre la llum, un dels eixos vertebradors de la seva obra; l'exposició *Freqüències* (2009), presentada al Centre d'Arts Santa Mònica de Barcelona i al MACUF de La Coruña; i *Homenatge als elements* (2009), un mural que mostra com cada element de la taula periòdica exhala una empremta lumínica diferent; i on Balcells reflexiona sobre la paleta de colors amb què s'ha construït la vida i s'ha pintat el món atès que, segons l'artista, la llum és la veu de la matèria. Entre els nombrosos premis rebuts al llarg de la seva carrera, cal destacar la Medalla al Mèrit a les Belles Arts del Ministerio de Cultura i el Premi Nacional d'Arts Visuals de la Generalitat de Catalunya.

Títol: **FROM THE CENTER**

Any: 1981

Vídeoinstal·lació multicanal

Sèrie 1/4

S'adquireix a la Delegació de la Fundació Eugènia Balcells Foundation

Dipositari: pendent d'adjudicar el dipòsit

Preu: 57.851,24 € + 12.148,76 € (21% IVA) = 70.000,00 €

From the Center, d'Eugènia Balcells, és una vídeoinstal·lació circular de 12 canals de vídeo creada a la ciutat de Nova York entre 1980 i 1982. Les imatges es presenten sobre 12 monòlits en cercle amb una pedra plana arrodonida de grans dimensions al centre. La instal·lació recorda els monuments megalítics de l'antiguitat. La vídeoinstal·lació és un document visual de la ciutat de Nova York dels anys vuitanta, una visió particular de l'artista de la ciutat, a partir d'una filmació feta des d'un punt fix situat en un edifici al centre de Manhattan. Els sons i les músiques de cadascun dels dotze canals són obra de l'artista i músic Peter Van Riper (1942-1998) per encàrrec de l'artista.

Una de les dotze pistes sonores és la lectura del poema *From the Center*, escrit per Eugènia Balcells per a aquesta peça, llegit en anglès per Peter Van Riper i, en català, per la mateixa artista. *From the Center*, una de les obres més representatives d'Eugènia Balcells, és una vídeo instal·lació històrica, va ser la primera al món a utilitzar 12 canals i forma part de la història del vídeoart. És per això que es proposa la seva adquisició per a formar part de la Col·lecció Nacional d'Art Contemporani.

ISABEL BANAL

Castellfollit de la Roca, 1963

És artista visual i professora a l'Escola Massana. Ha estat becada a l'Acadèmia de Espanya a Roma, l'any 2013-14. Artista emmarcada dins de l'art del llenguatge, estén el domini de l'objecte cap a la idea i augmenta la materialitat fins al punt d'exhaurir-la. És defensora de l'art com a operació mental i no com a simple aparença, perquè, tot i que cada element té la seva pròpia identitat, s'estableix un vincle de relacions profundes. Des dels inicis, el seu treball escultòric queda impregnat del paisatge com a component místic inherent a la natura, evidència d'una obra immòbil i que perdura en el temps a través de la destemporalització dels mitjans expressius dins d'una concepció lenta del món.

Entre les seves mostres individuals, destaquen *Abismes* (Chiquita Room, Barcelona 2023), *ad infinitum_nadala* (Estrany-De la Mota Art Advisors. Barcelona 2020), *in(certeses)* (MUME La Jonquera, 2020), *intents* (Museu de la Mediterrània. Torroella de Montgrí, 2019), *locus amoenus* (Rad-Art/ Bòlit. San Romano (Itàlia), 2019), *Llunyanyies* (Espai Dieu.Cadaqués, 2017), *Natura morta amb passos* (Fundació Miró, Barcelona 2016) *Via Lactea* (Arts Santa Mònica, Barcelona 2014), *La maleta [blava] de W.B.* (Portbou, 2011), *Ascensioni* (Galleria Enrico Fornello. Prato, 2007), *feix petit pel camí creix* (Centre de Lectura. Reus, 2004), *Allez* (Centre d'Art Contemporain. Saint-Cyprien, 2004), *Rumiant* (Espais. Girona, 2003), *Sense revelar* (Espai Zero 1. Olot, 2002).

Títol: **SENSE REVELAR**

Any: 2002

10 vitrines amb rodets fotogràfics

73 x 53 x 8 cm. (cada vitrina)

S'adquireix a la Galeria Chiquita Room

Dipositari: Museu de la Garrotxa d'Olot (pendent de confirmació)

Preu: 20.000,00 € + 4.200,00 € (21% IVA) = 24.200,00 €

Sense revelar consta d'una sèrie de vitrines hermètiques de color blanc, a l'interior de les quals hi ha un petit prestatge amb un o diversos rodets fotogràfics i una anotació en llapis: el nom d'un indret i una data, lloc i temps. Els rodets han estat utilitzats per a fotografiar diferents llocs de la comarca de la Garrotxa, fruit de passejades i excursions de l'artista.

Amb aquest treball, Isabel Banal vol reflexionar sobre l'obsessió de captar i enregistrar imatges de llocs, moments i situacions; de la necessitat de tenir una imatge, una constància d'allò vist, d'allò visitat, més que de valorar la vivència directa; l'experiència personal i intransferible d'estar en un lloc en un moment determinat.

El rodet disparat, però no revelat, és una negació de la imatge i a la vegada és un contenidor de tota una experiència: el passeig, la mirada, les olors, els sons, les sensacions, els pensaments, el cansament... Qualsevol persona, en contemplar cada vitrina, s'enfronta als seus coneixements i vivències del lloc i li vindran al cap les imatges que ella té de l'indret i del moment temporal (hivern, primavera, estiu, tardor) que veu escrit. Aquestes imatges no necessàriament han de correspondre al que l'artista va fotografiar, cosa que no se sabrà ja que la proposta és que els rodets no es revelin mai. *Sense revelar*, en proposar-se com a exemple del revers d'una exposició, a partir d'una posada en escena que eludeix tot compliment, mostra el retrocés paradoxal d'una obra envers l'horitzó dels seus propis materials.

DAVID BESTUÉ

Barcelona, 1980

És un artista interessat en les relacions entre l'art i l'arquitectura. Ha fet treballs sobre Enric Miralles, Viaplana i Piñón, El Escorial i la història recent de l'arquitectura i l'enginyeria a l'Estat espanyol. Un altre dels seus focus d'interès és la relació entre l'escultura i el llenguatge, visible en algunes de les seves exposicions, com ara *ROSI AMOR*, al Museo Reina Sofía (Madrid, 2017); *Pastoral*, a La Panera (Lleida, 2021); *Aflorar*, al Museo Jorge Oteiza (Pamplona, 2022); *Ciutat de sorra*, a Fabra i Coats: Centre d'Art Contemporani (Barcelona, 2023) o *Pajarazos* a Patio Herreriano. Museo de Arte Contemporáneo Español (Valladolid, 2023). També ha comisariat diverses exposicions, com ara *El sentit de l'escultura* a la Fundació Joan Miró (Barcelona, 2021).

A la dècada del 2000, va treballar al costat de Marc Vives a la formació Bestué-Vives, amb qui va exposar a la Biennal de Venècia l'any 2009. Després va decidir exposar en solitari. Ha fet exposicions individuals a García Galería de Madrid, a l'exposició *La España Moderna*, o La Capella de Barcelona, Gasworks de Londres el 2010, Arkitekturmuseet d'Estocolm, la Sala Montcada de Barcelona o el Museu Reina Sofia el 2017.

Actualment viu entre Madrid i Barcelona. De les seves exposicions individuals en destaquen *ROSI AMOR* (Museu Reina Sofia, Madrid, 2017) i *Realisme* (La Capella, Barcelona, 2015). Ha participat en group shows a Nova York (New York Public Library), Buenos Aires (Universitat Di Tella), Barcelona (MACBA), entre d'altres. Entre l'any 2003 i el 2009, va desenvolupar *Enric Miralles a esquerra i dreta* i més tard *Formalisme Pur*, sobre l'arquitectura espanyola del segle vint. Tots dos van ser publicats per Tenov. Ha fet residències a Gasworks (London, 2010), Mèxic DF, 2013 i Kunsthalle Sao Paulo (Sao Paulo, 2016)

Títol: **SISTEMA D'IL·LUMINACIÓ FONT MÀGICA**

Any: 2023

Escultura (dispositiu mecànic)

133 x 107 x 110 cm

S'adquireix a l'artista

Dipositari: pendent d'adjudicar el dipòsit

Preu: 13.000,00 € + 1.300,00 € (10% IVA) = 14.300,00 €

L'obra *Sistema d'il·luminació Font Màgica* de David Bestué va ser produïda per Fabra i Coats, Centre d'Art Contemporani de Barcelona, per a l'exposició *Ciutat de sorra* del mateix artista. L'obra és un dispositiu mecànic que fa girar, mitjançant un motor, una estructura metàl·lica que serveix de bastidor a cinc filtres de color fets amb pètals de diferents tipus de flors i fulles recollides a la ciutat de Barcelona. El seu mecanisme pren com a referència directa la Font Màgica de Montjuïc, construïda amb motiu de l'Exposició Universal del 1929 per Carles Buïgas. La idea principal és que l'obra sigui un resum cromàtic de les flors de la ciutat. Es tracta d'una obra ben representativa del treball de relectura d'elements de la història de l'arquitectura, de l'escultura i de l'art que David Bestué ha realitzat al llarg dels darrers anys. És per això que es proposa la seva adquisició per a formar part de la Col·lecció Nacional d'Art Contemporani.

JOAN BROSSA

Barcelona, 1919-1998

Poeta, dramaturg i artista plàstic, fou un dels fundadors de la revista "Dau Al Set", juntament amb Ponç, Cuixart, Arnau Puig, Tàpies i Tharrats, i autor d'una obra interdisciplinària, caracteritzada per l'experimentació amb el llenguatge i la utilització de tot tipus de tècniques i estils. El 1960 va participar, convidat per Joan Miró, en l'exposició *Poètes, peintres, sculpteurs* a la Galerie Maeght de París, a la vegada que començava a col·laborar amb el mateix Miró i Tàpies i, més tard, amb artistes com Alfons Borrell, Chillida, José Niebla, Perejaume, entre d'altres.

En l'àmbit internacional, va participar en importants exposicions com les biennals de São Paulo (1994) i de Venècia (1997). Entre les exposicions individuals destaquen les realitzades al Musée d'Art Moderne de Céret i al Musée de Collioure (1990); al Centre International de Poésie de Marsella; al Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, de Madrid (1991); a la Kunstmuseum Malmö, Suècia (1993); a la Fundació Pilar i Joan Miró de Palma de Mallorca (1994); al Museo de Arte Contemporáneo de Monterrey i al Museo de Arte Carrillo Gil de Mèxic; al Museum Fridericianum de Kassel i a la Städtische Galerie de Göppingen, Alemanya (1998), entre d'altres. Després de la seva mort, el 2001 la Fundació Joan Miró de Barcelona li va dedicar una important mostra antològica i el 2017 el MACBA presenta l'exposició *Poesia Brossa*, una revisió del treball de l'artista a través dels llibres, les recerques plàstiques, el teatre, el cinema, la música, les arts d'acció, etc., que després va itinerar a l'Artium, al MNBA de Buenos Aires i al MUAC de Mèxic DF.

Títol: **POEMA OBJECTE**

Any: 1986

Reclinador i confeti

82 x 63 x 44 cm

S'adquireix a la Galeria Nogueras Blanchard

Dipositari: pendent d'adjudicar el dipòsit

Preu: 36.000,00 € + 7.560,00 € (21% IVA) = 43.560,00 €

L'obra és un poema objecte format per un reclinador d'església cobert en la seva part inferior, on es recolzen els genolls, per confeti, que s'estén per terra. La combinació d'un element que fa una referència clara al món de la religió catòlica i un altre de festiu o lúdic és habitual en els poemes objectes de Brossa i crea un contrast, ja que per a l'espectador són elements paradoxals. És propi dels objectes de Brossa la transformació carnavalesca, en els que el maquillatge, la màscara i la disfressa fan possible la multiplicitat de l'ésser. Molts dels objectes i dels elements emprats per Brossa per a les seves creacions poètiques són específicament lúdics, festius i carnavalescos. Una breu relació d'aquests elements (antifaç, màscara, barret, jaqueta, serpentes, confeti, etc.), que es pot completar amb una llista dels objectes que s'hi poden relacionar, i una reflexió específica del possible significat múltiple que aquests elements incorporen, o atorguen al nou objecte, és important per a destacar la importància cabdal de la cosmovisió carnavalesca en la creació dels poemes objecte.

En aquest exercici poètic transgressor, moltes vegades, quan l'objecte triat no té una especificitat carnavalesca, sigui proper semànticament al món del treball, de la religió, de l'esport, de les finances o de la cultura, Brossa accentua el caràcter escarnidor, humorístic, irònic, enigmàtic, alliberador, festiu o lúdic, amb la inclusió d'un element clarament propi del carnestoltes.

JOAQUIM CHANCHO

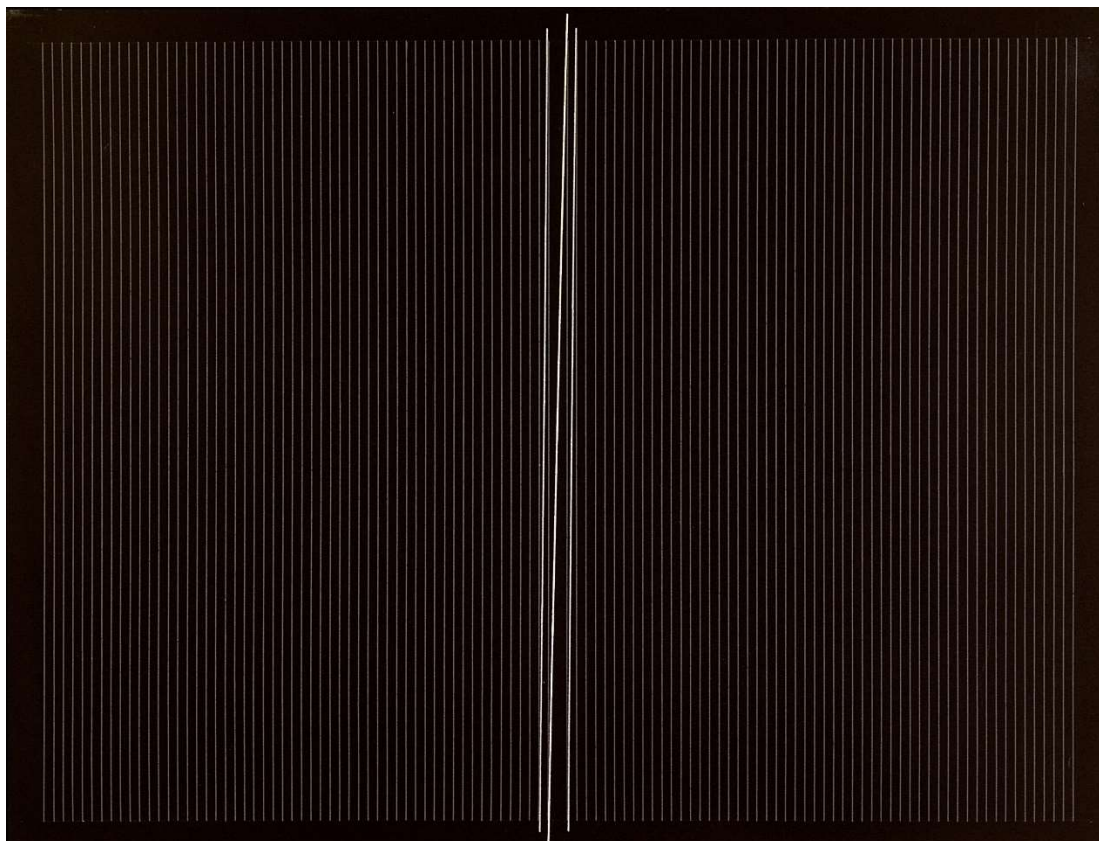
Riudoms, 1943

Comença el seu aprenentatge artístic a l'Escola del Treball de Reus l'any 1960 i de seguida s'incorpora a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona on realitza una pintura figurativa amb elements constructius.

Després d'un curt període informalista, l'any 1970 viatja a París becat per la Fundació d'Art Castellblanch i comença a combinar la geometria amb el gest. L'any 1973 rep una beca de la Fundació Juan March de Madrid. La seva pintura comença a incorporar transformacions lineals a base de seqüències i sèries d'elements sígnics i cal·ligràfics.

Durant la dècada dels anys vuitanta, passa una època de crisi en la que crea els anomenats *Treballs de Taula*, i abandona els suports tradicionals de paret. L'any 1987 inicia la col·laboració amb l'Escola Eina de Barcelona que s'allargarà fins al 1997. A partir d'aquest any se succeeixen nombroses mostres institucionals individuals o col·lectives al MACBA (Barcelona), Centro de Arte Caja de Burgos (Burgos), Tecla Sala (L'Hospitalet de Llobregat), Fundació Caixa Tarragona (Tarragona), Fundació Vilacasas (Barcelona).

Paral·lelament, segueix l'activitat docent a partir de l'any 2000 com a Catedràtic de Pintura a la Facultat de Belles Arts per la Universitat de Barcelona, mentre l'activitat pictòrica se centra en l'estudi del Pla de Santa Maria, a l'Alt Camp (Tarragona), on l'aïllament i la intensitat del treball reafirmaran, durant aquests últims anys, els aspectes conceptuals de la seva pintura.

Títol: **RECTA INCLINADA**

Any: 1973

Tècnica: Vinílic sobre tela

89 x 116 cm

S'adquireix a la Galeria Marc Domènech

Dipositari: MNAC (pendent confirmació)

Preu: 22.500,00 € + 4.725,00 € (21% IVA) = 27.225,00 €

S'emmarca dins del període en què l'artista, un cop superada una curta etapa figurativa, s'endinsa a explorar una pintura exigent, minimalista i monocroma que l'ocupa pràcticament tota la dècada dels anys setanta. La seva pintura elimina els traços gestuals que trobem recurrentment en les seves pintures dels anys seixanta i els substitueix per la rigorositat de les acotacions i de les repeticions de línies rectes equidistants. En alguna ocasió, com en la present pintura, incorpora la inclinació de certes línies que no fan més que reforçar aquesta escrupolositat alhora que donen un cert moviment cinètic a l'obra.

Les pintures d'aquest període comparteixen els objectius que, en l'esfera internacional, també varen defensar i promoure artistes com Barnett Newman, Robert Ryman, Agnès Martin o Bridget Riley.

La duresa i l'ascetisme d'aquestes composicions queda reforçat per l'ús del color negre que, tal com argumenta Teresa Blanch, "és el color de la restricció, el color del retorn al control, d'una alta renúncia com ho és en molts d'altres artistes monocroms, i a ell [al negre] recorre (...) per a tancar i obrir cicles, per a baixar al terreny de màxim despullament i severitat, per a sotmetre's a períodes de neteja mental i per a obligar-se a recomençar de nou sense enganys."

DANIEL CHUST PETERS

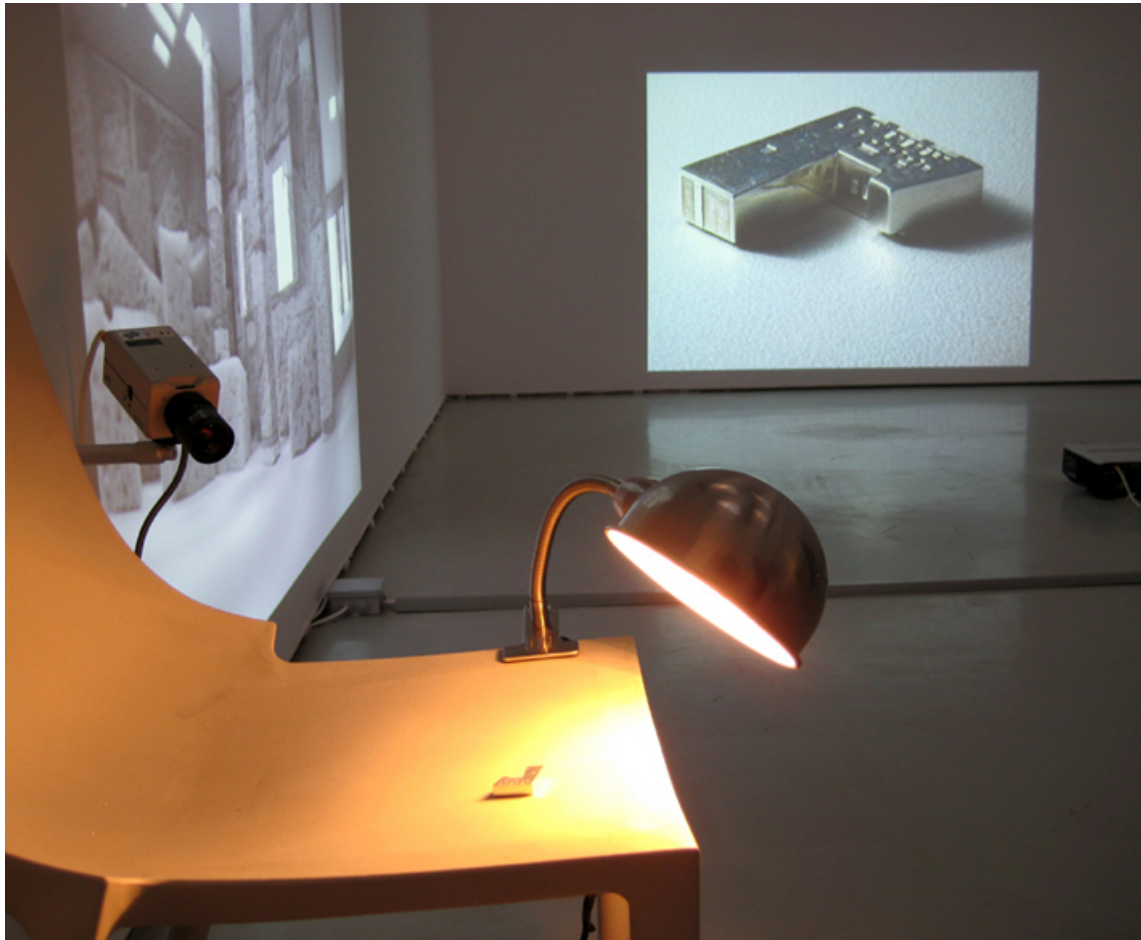
Sao Paulo, Brasil, 1965

Daniel Chust viu i treballa a Barcelona. Artista visual, la seva obra artística està dedicada principalment a representar el seu taller, així com en la exploració de la complicitat que es pot establir entre l'espai de producció i els espais expositius. El mitjà i el suport en què prenen forma els seus projectes oscil·la entre l'objecte, la fotografia, el vídeo i la instal·lació.

Dins la seva trajectòria professional, destaquen els següents projectes: *La Vie au grand air* (2022), Galeria PM8, Vigo; *The Swamp of Forever. Chapter 3: Standard* (2020), Galeria Nogueras Blanchard, Barcelona; *Dans l'Atelier. L'artiste photographié. D'Ingres à Jeff Koons* (2016), Petit Palais, Paris; *Casa-Estudio-Calle-Barrio* (2016), CentroCentroCibeles de Cultura y Ciudadanía, Madrid; *Alt-architecture* (2016), CaixaForum, Barcelona; *The Gift* (2015) Herzliya Museum of Contemporary, Israel i *Portraits d'Artistes* (2015), Lavallée, Brussel·les.

En la seva obra, reproduceix el seu taller en maquetes a escala, transformant-lo en un hivernacle, una casa de nines o una gàbia d'ocells a partir dels materials més diversos, i convida a l'espectador a interaccionar amb l'espai, fent més estreta la relació entre l'artista i el públic.

Del 30 de novembre de 2001 al 13 de gener de 2002, va tenir lloc la seva exposició *Gira-sol*, inclosa en el cicle Homo Ludens. *L'art en joc*, va estar oberta al públic a l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró de Barcelona, on va presentar una trentena de maquetes del seu estudi. Explica així el seu treball: "Com a pràctica artística aplico un mètode de treball des de fa vint anys: 1. Tinc una idea: reproduïxo el meu taller. 2. No tinc cap idea: reproduïxo el meu taller. 3. Tinc una altra idea: reproduïxo el meu taller".

Títol: **AIRLESS**

Any: 2004

Plata, càmera de vigilància i llum

0,8 x 2,5 x 3 cm

S'adquireix a l'artista

Dipositari: pendent d'adjudicar el dipòsit

Preu: 8.000,00 € + 800,00 € (10% IVA) = 8.800,00 €

Airless és una de les obres creades per l'artista a partir de repensar l'espai del seu taller del carrer Massens, 41, baixos, de Barcelona, que és un dels motius centrals del seu treball artístic. En aquest cas, l'obra ha estat dissenyada com una joia, de petites dimensions, 0,8 x 2,5 x 3 cm, conformada de làmina de plata. La reproducció del taller s'instal·la a qualsevol racó de l'espai expositiu. Una càmera vigila l'obra i un projector amplia la seva imatge en una de les parets de l'espai. En el conjunt de la seva obra, *Airless* té un valor singular i és una obra ben representativa de la seva trajectòria perquè reflexiona sobre el mateix llenguatge expositiu i, d'una manera irònica i crítica, repensa el seu propi treball com a artista.

L'obra ha estat mostrada en diverses exposicions a Israel, França, Islàndia, Catalunya i permet de tenir una bona mostra del treball de Daniel Chust Peters a la Col·lecció Nacional d'Art Contemporani.

JORDI COLOMER

Barcelona, 1962

Des dels seus inicis el treball de Jordi Colomer ha anat incorporant, a una singular visió de l'escultura, elements dels dispositius escènics. Des de 1997, ha privilegiat l'ús de la fotografia i la videoinstal·lació.

Els seus primers vídeos prenen forma de micro-narracions d'arrel beckettiana, on els habitants es debaten amb objectes, decorats i espais artificials. En un segon període, aquests personatges recorren els carrers o el desert amb gestos i derives que, amb un cert sentit de l'absurd, encomanen un marcat esperit crític per indagar, finalment, en les possibilitats de supervivència poètica en la ciutat contemporània.

L'obra de Colomer ha estat mostrada en nombroses exposicions individuals. Entre d'altres, a la 57 Biennal de Venècia, al Matadero Madrid, al Bronx Museum of the Arts de Nova York, al Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía de Madrid i a l'ECCO, Espaço cultural Contemporâneo de Brasília. Ha participat en diverses exposicions col·lectives, al MAAT de Lisboa, al Devos Art Museum de la Universitat de Michigan dels Estats Units, al CA2M. Centro de Arte 2 de Mayo de Madrid, a l'Heritage Square Museum de Los Angeles i a la Manifesta 10 de St. Petersburg.

La seva obra es troba en les següents col·leccions: Musée des Arts contemporains. Hornu, Bèlgica; MNCARS Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid; Fundació La Caixa, Barcelona; MUMOK, Museum moderner Kunst Stiftung Ludwig, Viena, Àustria; MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona; IVAM Institut Valencià d'Art Modern, València; MUSAC Museo de Arte contemporáneo de Castilla y León; CAAM Centro Atlántico de Arte moderno, Las Palmas de Gran Canaria; Museo Patio Herreriano, Valladolid; Col·lecció Rafael Tous, Barcelona; Fundació Suñol, Barcelona; Collection Dobe, Zürich, Suïssa; Joost Vanhaerents art Collection, Brussel·les, Bèlgica; Musée national d'Art moderne, Centre Pompidou, Paris, França; FNAC, Fonds national d'art contemporain, Paris, França; Les Abattoirs, musée d'Art moderne et contemporain, Toulouse, França; FRAC Centre, Orléans, França; FRAC Bourgogne, Dijon, França; FRAC Limousin, Limoges, França; FRAC Rhône-Alpes, Lyon, França; FRAC Còrsega, Corte, França; FRAC Basse-Normandie, Caen, França; FRAC Seine-Saint-Denis Bobigny, França, i FRAC Pays-de-la-Loire, Carquefou, França.

Títol: **LES CIUTATS (LES VILLES)**

Any: 2002

Videoinstal·lació bi-canal i sala de projecció

2 arxius de vídeo de 2 min, loop i 7 cadires de tipus i mesures diverses. Edició 1/3 +1AP

S'adquireix a ADN Galeria

Dipositari: MACBA (pendent confirmació)

Preu: 21.000,00 € + 4.410,00 € (21% IVA) = 25.410,00 €

A *Les Ciutats* una noia en pijama, suspesa d'una cornisa, creua la façana d'un edifici d'alçada considerable. Ella encarna l'heroïna moderna, confrontada perillosament a la ciutat. Al fons de la imatge, l'urbs es transforma a gran velocitat, com un altre personatge de múltiples cares. Tot passa en un pla fix en bucle que aparenta ser idèntic a les dues pantalles de la doble projecció. En una, però, la noia aconsegueix assolir amb gran esforç l'habitació interior; mentre que, a la pantalla oposada, la mateixa noia falla i cau al buit. L'obra es presenta en una sala de projecció allargada, que s'assembla a un espai per on la gent passa, on es munten dues pantalles al nivell d'una paret pintada de vermell. Les pantalles repeteixen en bucle interminable la mateixa escena en dues versions que inicialment creiem idèntiques. Davant hi ha algunes cadires desparellades. El so suggereix el trànsit del carrer i els sorolls quotidians del domicili. Una veïna treu el cap per la finestra, amb una expressió compassiva o desinteressada segons la versió. L'edició nerviosa i accelerada recorda a l'arquitectura suprematista, als films animats de Hans Richter o al collage cubista, simbolitzant una estètica de la modernitat. La dimensió temporal, alhora narrativa i repetitiva, l'acció i el decorat evocuen igualment el gènere burlesc i combinen la improbabilitat situacional amb l'autenticitat de l'esforç. La façana de l'edifici apareix com un espai intermedi en el qual el personatge es veu contra la ciutat, com un actor davant de l'escenari, d'una manera encara més inquietant a causa de la incertesa del resultat final.

FITO CONESA

Cartegena, 1980

Llicenciat en Belles arts per la Universitat de Barcelona, la seva obra es troba en col·leccions de museus com el MACBA de Barcelona o en institucions com la Fundació Banc Sabadell o la Universitat de Granada. Els seus treballs han estat exposats en diferents museus, centres d'art i festivals, com ara l'Oslo Screen Festival 2010, la fira Loop de Barcelona 2009-2012, el Festival Internacional de Poesia de Barcelona, el Centre Cultural Español de la República Dominicana, La Casa Encendida de Madrid, El Matadero de Madrid, o Caixaforum (de Lleida, de Tarragona i de Barcelona).

L'any 2021 va ser proposat per l'associació Homesession i el festival de performance Artefacte com a artista resident en el Museu Nacional d'art de Catalunya. Conesa és creador d'una obra polièdrica que abasta la instal·lació, el vídeo i l'exploració sonora, ampliant les seves possibilitats. Algunes de les seves obres es plantegen com una exposició del mateix artista i del seu context geogràfic d'origen; unes altres incorporen diferents elements de la història cultural i del món contemporani (filmografia, referents musicals, personatges històrics, identitats digitals); i d'altres, dissectionen allò quotidià.

En paral·lel, ha dut a terme una labor de conferències i tallers en educació artística en espais com La Panera de Lleida, la Fundació La Caixa de Barcelona, el Caixaforum de Madrid i el MACBA de Barcelona. Va formar part de l'equip tutorial de la Sala d'Art Jove de Barcelona (2012) i entre els anys 2014 i 2017 va dirigir i va coordinar *L'habitació 1418*, el projecte del CCCB i el MACBA per a joves de 14 a 18 anys. També ha participat en diverses publicacions com *Zeitgeist: Variations & Repetitions* (Save as... publications, 2010), *Unique Window Display* (Loft Publications, 2009) i *Suite for Ordinary Machinery* (Save as... publications, 2008). Amb aquesta última, va passar a formar part dels fons de la biblioteca de la Tate Modern de Londres, el Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia (MNCARS) i el MACBA.

L'any 2022 va rebre el Premi Alfons X (Regió de Múrcia) en la categoria "art dels nous mitjans" i el Premi de Videocreació impulsat pels Equipaments d'Arts Visuals de Catalunya, Arts Santa Mònica, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i el Festival Loop, que ha donat com a resultat aquest treball que ara es proposa incorporar a la Col·lecció Nacional.

Títol: **ANÒXIA**

Any: 2023

Cinemascope

25 min

Edició 1/2+AP

S'adquireix a la Galeria House of Chappaz

Dipositari: MACBA

Preu: 14.995,00 € + 3.148,95 € (21% IVA) = 18.143,95 €

L'obra és una òpera que, de manera gradual, va relatant algunes de les problemàtiques més evidents a les quals s'ha sotmès la mar Mediterrània; un cant visual que expandeix la nostra qüestionable convivència i narra en glissandos tèrmics les foscos que s'esdevenen, però que no s'estanquen en la fatalitat com a única melodia possible. És un treball audiovisual construït en diverses fases, amb veus diverses, sensibilitats múltiples i complicitats reals; una naumàquia en tres actes. El material fílmic prové de múltiples arxius municipals i museístics i, juntament amb les partitures i altres elements, situarà a l'espectador en un marc conceptual, emocional i polític específic. L'anòxia és la manca (o gairebé) d'oxigen respirable en les cèl·lules, en els teixits d'un organisme o en un sistema aquàtic. Fito Conesa escull aquesta paraula per titular l'obra.

Aquesta obra és el resultat del treball realitzat gràcies a la novena edició del premi de video-creació. Projecte coproduït entre els centres territorials del sistema públic d'equipaments d'arts visuals de Catalunya, Santa Mònica, Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i LOOP Barcelona.

DIONÍS ESCORSA

Tortosa, 1970

El treball de Dionís Escorsa se situa voluntàriament a mig camí entre les arts visuals i l'àmbit cinematogràfic, i exhibeix les seves obres de manera regular tant en espais d'exposició i galeries com en festivals de cinema independent i experimental. Col·labora freqüentment amb el col·lectiu Rotor i complementa el seu treball com a artista i cineasta amb el disseny i la creació de videoescenografies per a companyies de teatre. Després d'iniciar la seva trajectòria artística en la pintura a principis dels noranta, Escorsa es va decantar ràpidament cap altres registres de presentació com la fotografia, la instal·lació o el vídeo.

Aquests interessos van dur-lo progressivament cap a l'ús del llenguatge audiovisual com a sistema d'activisme poètic i ideològic; un esquema narratiu que li permet explorar els codis de representació i percepció de la imatge a través de l'experiència i la memòria. Ofereix així línies d'acció en què la metàfora i el símbol tenen sempre un paper destacat. Propers a l'activisme, els seus projectes d'intervenció artística aposten per un altre tipus de funcionalitat social. Així, crea un servei d'habitacions per a edificis bombardejats a Belgrad (*Room Service for Bombed Buildings*, 2004), instal·la centres expenedors de creació audiovisual amb llicència Creative Commons en biblioteques públiques de Barcelona (Biblioteca Utòpica, 2005), repensa l'ús dels terrats de Ciutat Vella a través de la performance (*Anatomia Aèria*, 2005) o dissenya jocs de taula sobre les estratègies urbanes de l'incivisme (*(In)Civic*, 2005), entre d'altres.

Ha exposat a centres d'art com el CaixaFòrum a Madrid i Barcelona, la Fundació Suñol, Halfhouse, La Capella, el CCCB o el CASM a Barcelona, el MAMT a Tarragona, La Panera a Lleida, el MAC Niteroi a Brasil, la Fundación Gasco a Santiago de Xile, el 40mcube a Rennes, el Casal Solleric a Palma de Mallorca, la Fundación Luis Seoane a La Coruña o el KCB a Belgrad. Com a cineasta, ha mostrat obra a festivals com el Kino der Kunst a Munich, l'Oberhausen Kurzfilmtage, el Così fan tutte de Vienna, l'Hamburg KFF, el Berlín KFF, el Festival de Màlaga, l'IBAFF de Múrcia, l'Xcèntric, OVNI i Flux de Barcelona o el Festival de Cinema Pobre de Santiago de Cuba. Com a videoescenògraf, ha treballat a teatres com el Mercat de les Flors, la Sala Beckett o el Teatre Lliure de Barcelona, el Cesc Pompeia a Sao Paulo, el Nuovo Teatre Nuovo de Nàpols o el Baryshnikov Arts Center de Nova York.

Títol: **EL BALCÓ INVERS**

Any: 2019-2022

100 dibuixos a llapis sobre paper

DIN A3 (29,7 x 42 cm)

S'adquireix a l'artista

Dipositari: Museu d'Art Modern de Tarragona

Preu: 13.000,00 € + 1.300,00 € (10% IVA) = 14.300,00 €

El balcó invers de Dionís Escorsa és una obra formada per un centenar de dibuixos realitzats majoritàriament durant els mesos de confinament de 2020, però també anteriorment i posteriorment. La sèrie va guanyar la Biennial d'Art de la Diputació de Tarragona el 2021 i ha estat exposada al Museu d'Art Modern de Tarragona. Aquests dibuixos analitzen com la pandèmia i l'avenç del procés de digitalització creixent en què vivim han alterat la frontera entre allò domèstic i el que és o es fa públic. Al mateix temps, tracten de comparar aquesta frontera amb la que hi ha entre somni i realitat, si és que existeix, i com aquesta també canvia a mesura que ens endinsem en l'era de la digitalització dels processos mentals. Es tracta d'una obra significativa del treball de Dionís Escorsa que ha merescut el reconeixement públic i que és indicada per formar part de la Col·lecció Nacional d'Art Contemporani.